

ספק ברכות להקל:

רמב"ם הלכות ברכות פרק ד

הלכה ב מי שנסתפק לו אם בירך המוציא או לא בירך המוציא אינו חוזר ומברך מפני שאינו מן התורה, שכח לברך המוציא אם נזכר עד שלא גמר סעודתו חוזר ומברך ואם נזכר לאחר שגמר אינו חוזר ומברך.

רמב"ם הלכות ברכות פרק יא

הלכה טז כל דבר שהוא מנהג אף על פי שמנהג נביאים הוא כגון נטילת ערבה בשביעי של חג ואין צריך לומר מנהג חכמים כגון קריאת הלל בראשי חודשים ובחולו של מועד של פסח אין מברכין עליו, וכן כל דבר שישתפק לך אם טעון ברכה אם לאו עושין אותו בלא ברכה, ולעולם יזהר אדם בברכה שאינה צריכה וירבה בברכות הצריכות, וכן דוד אמר בכל יום אברכך

שו"ת מכתם לדוד חלק או"ח סימן ג

טעמא מאי צריכי רבנן למטרח ולאגמורן הך כללא דס' ברכות להקל? אפילו לא אתמר הכי בפירושא מפי כבודם מכללא אתמר, ואף אנן נמי תנינן ממילא דהואיל וידעינן דברכו' דרבנן הא קי"ל ס' בדרבנן לקולא והרי זה דבר שהיה בכלל אלא העיקר שזה יצא מן הכלל לידון בדבר חדש.

דאילו בשאר מילי דרבנן אע"ג דנקטינן בספקייהו להקל, מ"מ הרוצה להחמיר הרשות בידו ותבא עליו ברכה אך להיות הספק בברכה אם בא להחמיר ולאמרה איכא למיחש דילמא קא פגע בלאו דלא תשא ועבר אדאוריית', ואפילו למ"ד דאיסור ברכה שאינה צריכה אינה אלא מדרבנן, איסורא מיהא איכא וחכמי' עשו חיזוק לדבריהם ונמצא תקנתו קלקלתו והיינו דקאמרי בפרטות ספק ברכות להקל כלומר להקל ולא להחמיר אפילו למשנת חסדים משום דנמצא חומרו קולו.

שולחן ערוך אורח חיים סימן קפד

סעיף ד אכל ואינו יודע אם בירך ברכת המזון אם לאו, צריך לברך מספק, מפני שהיא מן התורה.

רמב"ם הלכות ברכות פרק א

הלכה ה ונוסח כל הברכות עזרא ובית דינו תקנום, ואין ראוי לשנותם ולא להוסיף על אחת מהם ולא לגרוע ממנה, וכל המשנה ממטבע שטבעו חכמים בברכות אינו אלא טועה, וכל ברכה שאין בה הזכרת השם ומלכות אינה ברכה אלא אם כן היתה סמוכה לחבירתה.

הלכה ו וכל הברכות כולן נאמרים בכל לשון והוא שיאמר כעין שתקנו חכמים, ואם שינה את המטבע הואיל והזכיר אזכרה ומלכות וענין הברכה אפילו בלשון חול יצא.